

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja kot priloga „SLOVENCU“ vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto; 40 kr. za pol leta. Naročniki „Slovenca“ ga dobivajo zastónj. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu, naročnina in inserati pa opravištvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniških ulicah št. 2. — Naznanilo stane 8 kr. za dvostopno petit-vrsto, če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat, in 15 kr., če se tiska trikrat. Večkratno tiskanje je še veliko ceneje.

Štev. 1.

V Ljubljani, 1. januarija 1891.

Letnik IV.

Naznanilo.

Z današnjo številko nastopi „Domoljub“ četrto leto svojega obstanka. Ob tej priliki zopet povabi Slovence, da naj se v obilnem številu naroče na list, ki je namenjen v prvi vrsti takim Slovincem, ki nimajo ne veliko časa pa tudi ne veliko denarja za branje in naročevanje časnikov, pa bi vendar splošno radi vedeli, kaj da se po svetu godi. — Tem razmeram skuša vstrezati „Domoljub“, ker je prav po nizki ceni — par litrov vina si pritrga gospodar na leto in list je plačan za celo leto — in ker podaja svojim bralcem najvažnejše novice ter jih podučuje in kratkočasi z drugim raznovrstnim berilom.

Da pa tiskanje in razpošiljanje kmalu vredimo, želimo, da naročniki in oni, ki se mislijo na novo naročiti, **prej ko mogoče** pošljejo naročnino in sicer z naslovom: Opravištvu Domoljuba“ v Ljubljani. Z naročilom naj se pošlje vselej tudi denar za naročnino, ker se splošno na naročila brez denarja ne moremo ozirati.

Ako kedo izmed naročnikov ne sprejme kake številke, naj nam tega ne zameri, ker pri velikem številu iztisov se prav rada vrine kaka pomota.

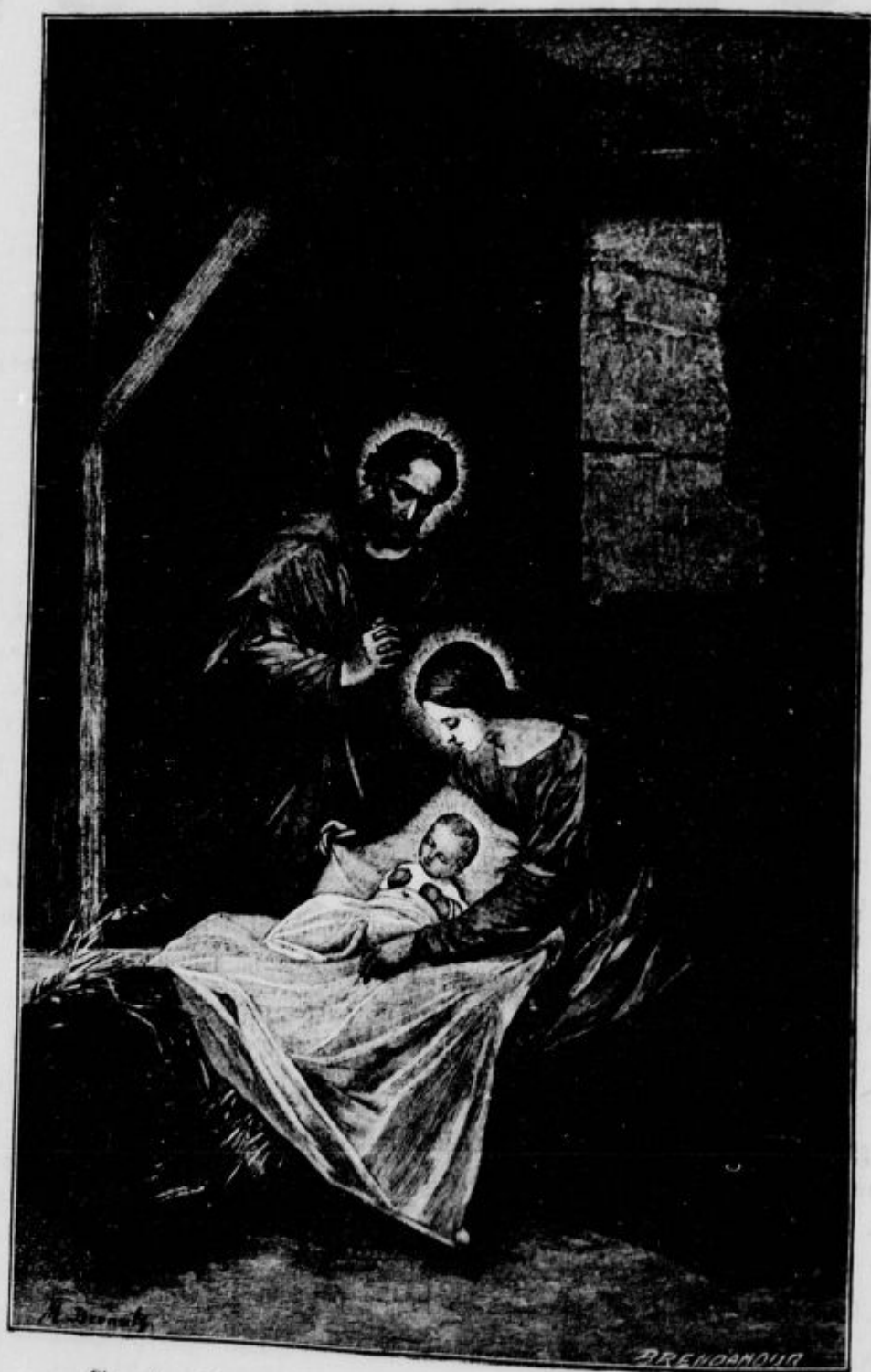
Če ne dobi naročnik kake številke, naj vzame kos papirja ter naj zapiše nanj: **Zadnjega „Domoljuba“ nisem prejel.** Potem naj ta list zgane in zloži v obliko pisma pa ga **ne sme zapečatiti ali zalepiti** ter naj na zunajno stran zapiše: **Reklamacija. Opravištvu „Domoljuba“ v Ljubljani.** Za tako **odprto** pismo nitreba **nobene poštne marke**, torej ne stane **nobene** krajcarja.

„Domoljub“ velja za celo leto 80 kr. za pol leta 40 kr.

Naroča se z naslovom: Opravištvu „Domoljuba“ v Ljubljani. Dopisi in novice naj se pošiljajo z naslovom: Uredniku „Domoljuba“ v Ljubljani.

Vsem vrlim Slovincem: **Veselo, srečno novo leto!**

Sveta družina v Betlehenskem hlevu.

Kaj je novega po svetu?

Božič v Avstriji. Dogodki preteklega leta, ki so se vršili v Avstriji, se pač slabo vjemajo s pomenom božičnih praznikov, z mirom, katerega oznanjajo ljudem dobre volje. Ni sicer strahu za Avstrijo, da bi ji grozila kaka kruta vojska z zunanjim sovražnikom, a toliko hujši boji razjedajo Avstrijo v njenem notranjem, v njenem osrčju. Geslo presvetlega vladarja: Mir hočem imeti med svojimi narodi! žal, še ni vresničeno, in če kedaj smo vzlasti v sedanjih razmerah še daleč do vresničenja tega blagega in za Avstrijo srečonosnega namena. — Zatirani avstrijski rodovi so se jeli zavdati svojih pravic, kazati so pričeli, kako krivico morajo trpeti od strani Nemcev ali Madjarov, ki svojo premoč zlorabijo v zatiranje drugih narodnostij. Nemci in Madjari bi bili morali spoznati svojo krivdo, dovoliti bi bili morali vsaki narodnosti jednake pravice in tedaj bi se bil naselil toliko zaželjeni mir med avstrijskimi narodi v smislu cesarjevem v blagor Avstriji. Toda uprav ti poskusi nenemških narodov, da dosežejo svoje pravice, razbesneli so Nemce in Madjare, ki se sedaj slepi in gluhi za pravice slabjšega zbirajo pod zastavo germanizma in madjarizma v boj proti Slovanom. Stališča torej, katerega zastopajo Nemci in Madjari gledé na narodnost, ne smemo po enakem merilu meriti, z onim, ki ga zastopamo slovanski narodnjski. Nemci in Madjari namreč imajo vse pogoje za

svoje národno-kulturne namene, Slovanom v Avstriji po večini vsega primanjkuje. To je bistven razložek gledé národnega vprašanja med Nemci in Slovani. — Upanja ni veliko, da bi Nemci spoznali svojo krivdo, zakaj Nemce vzgojevati, nemški duh, nemško slovstvo, nemško prepričanje gojiti, to je namen jasno izjavljen nemškim šolam; da iz takih šol ne prihaja nemški rod prijazen drugim národnostim, ob sebi je umevno. Treba torej, da Avstrija stopi na svoje zgodovinsko-katoliško stališče, tedaj bo na podlagi krščanskih načel zadovoljila svoje národe, tedaj bo Avstrija obhajala veselejši Božič nego je letošnji. — **Deželni zbori.** Precej po novem letu se zopet prične delovanje nekaterih deželnih zborov. Češki je sklican dné 3. januarja, dolenjeavstrijski nadaljuje svoje pretrgano zborovanje še pred novim letom in tirolski se snide dné 8. januarja. V češkem in tirolskem bodo zastopniki različnih narodnostij odločevali o celokupnosti češke in tirolske dežele. — **Prihodnje državnozbornske volitve in znižanje davkov.** Kadar se bližajo volitve v državni zbor, kažejo se vzlasti nemško-liberalni poslanci kot najboljše gospodarje državnega premoženja in kot posebne prijatelje davkoplačevalcev. Ob teh zanje odločujočih prilikah vzlasti radi razvijajo načrte, kako davke znižati ubogim državljanom. Tak maneuver je pričel poslanec Plener, ki je razkladal na Dunaji na nekem shodu, kako naj bi se znižala

Listek.

Božič na Št. Gothardu.

Med lepo Italijo in gorato švicarsko deželo dviga se proti nebu visoka gora Št. Gothardska. Od starih časov že vodi čez to goro strma in dolga pot popotnika v Italijo ali Švico. Pot ta je zelo nevarna, zaradi sneženih plazov, ki so nepredvidoma v teku stoletij zasuli pod seboj v mrzli grob na tisoče popotnikov, in zaradi viharjev, ki pogosto srdito gospodarijo po gori sv. Gotharda. Sedaj so to goro prodrli, dovršili velikansko delo in z železnico skozi to goro je sedaj zvezana Švica z Italijo.

V srce je zbolela blage človekoljube vselej novica, da se je zdaj in zdaj zopet ponesrečilo, izgubilo, zmrznilo toliko in toliko ljudij na potu čez to goro. Krščanska ljubezen ni mirovala, dokler niso ustanovili na gori zavetišča s samostanom in cerkvico vrh gore. V sredi med večnim snegom, mnogo tisoč čevljev visoko nad človeškimi bivališči, oddaljeni od človeške pomoči in družbe živé tukaj redovniki ter

v ime Boga opravljajo dela ljubezni, podpirani od blagodušnih dobrotnikov iz raznih krajev. Po gorovju št. Gothardskem razstavili so mnogo križev, palic, znamenj, tablic z napisi, kažipotov, da so zaznamovali natanko pot do samostana. Na vseh straneh visé tudi na teh kažipotih zvonci, da v sili ali potrebi popotnik tudi od daleč more dati znamenje, da je v nevarnosti, da je nujna hitra pomoč. Po noči in po dnevu samostanski bratje hodijo po gori ter iščejo ponesrečenih popotnikov ter jih krepčajo z vsem potrebnim. Da toliko vspešneje in lažje opravljajo svojo lepo a težavno službo, imajo tudi pri samostanu velike pse, katere izučijo iskati po gori izgubljenih popotnikov. Ako najdejo kakega mrliča, ne pokopljejo jih kmalu, marveč jih spravljajo v prostorno mrtvašnico kjer vsled trajnega inraza se vzdržé in jih njih domačini, ako jih pogrešajo, zamorejo spoznati.

Po tej nevarni poti čez Št. Gothard hodila je pred nekaterimi leti tisti dan pred svetim večerom uboga mati-vdova z dvema svojima otrokoma, osemletnim Antonom in desetletno Reziko. Hiteli so iz švicarske Stare vasi čez goro v svoj rojstveni kraj na Laško, ter upali še priti sveti večer domov. Mati

doklada za vojsko, uvedena ob času zadnje vojske, a je še sedaj veljavna, dasi imamo že dolgotrajno dōbo miru. Ko bi bili preteklih šest let kazali nemški liberalci toliko srca do malih obrtnikov, imela bi obrtniška postava popolno drugo lice ter donasala več sadū za obrtni stan, kakor ga žal sedaj veljavna. — Z obljubami ob priliki volitev kandidati niso bili še nikoli v zadregi. — **Pastirska okrožnica o narodnostnem vprašanju.** Litomeriški škof je za Božič izdal pastirsko okrožnico, v kateri razpravlja vprašanje o narodnostnem miru. Med drugim pravi: Cerkev je vsak čas priznala jednake pravice za vsak narod; nikdar ni sile delala kaki narodnosti; cerkev ne dovoljuje samo, ona naravnost ukazuje, ljubiti vsakemu svoj jezik in svojo narodnost, pri tem pa trdi, da je greh ona slepa ljubezen do narodnosti, ki zakriva napake lastnega naroda, in vrlin drugega noče priznati. Vsaka krivičnost in zaničevanje drugih narodnostij naj jenja, medsebojno spoštovanje in krščanska ljubezen naj zavlada ter donese človeštvu moč in edinost. — **Rim.** Dne 23. decembra je sprejel sv. oče kardinale in prelate, ki so mu čestitali za božične praznike. Na nagovor kardinala-dekana Monaco-la-Valette je odgovoril sveti oče: Zahvaljujem Vas za Vaše želje, s katerimi želite miru sv. cerkvi. Mej temi tolažbami pa čutim britke bolečine, katere prizadevajo sveti cerkvi ravno ona ljudstva, ki uživajo še posebne dobrote svete cerkve. Italijan je se

hočejo bojevati z njo. S tem menijo, da storé kaj dobrega za deželo, a provzročujejo jej bedo, razpad in prihodnjo nesrečo. Najhuje divjajo v Rimu samem, in vendar ne nasprotuje sveta cerkev italijanskemu prestolu, marveč še utrjuje ga." Naposled je izrekel sivolasi Kristusov namestnik iskreno željo, naj bi se vrnila Italija k poprejšnjim dobrim načelom. — Kake v nebo upijoče krivice se godé v **Francozih** redovnikom in redovnicam, razvidi se tudi iz tega, da se mnogi redovi nameravajo izseliti s Francoskega ter tako odtegniti sovraštvo framsonskih republikancev. Neki francoski list poroča namreč, da je prednica francoskih usmiljenih sester povprašala sv. očeta, kako naj se obnaša red proti Brissonovemu predlogu. Brisson je namreč v zbornici predlagal, da naj se po vseh francoskih bolnišnicah nastavijo namesto redovnikov posvetni ljudje. Papež je pa odgovoril, naj ostanejo usmiljenke na Francoskem, in kardinal Rampolla je v tem smislu pisal prednici imenovanih redovnic. — **Švica.** Novoizvoljeni ud zveznega sveta, Frey, bo prevzel vojaške zadeve, zvezni svet. Hauser, ki je dosedaj vodil ta oddelek, bo prevzel finančne in carinske zadeve. Drugi oddelki ostanejo pa pod vodstvom dosedanjih državnikov. — **V Belgijah** delavskih krogih vlada velika nezadovoljnost, vzlasti rudarji so vznemirjeni. Na vsak način zahtevajo boljše delavske pogoje in povišanje zaslužka

se je opirala na debelo gorjačo ter nosila precéj težko culjo na hrbtu, otroka sta poleg nje urno stopala proti vrhu gore.

Zazvonilo je Ave Marija in mati je pomolila z otrokoma. Skrbeti je jelo mater, bodo li pred nočjo prišli iz nevarnejših krajev; otroka teh skrbi nista poznala; govorila sta o božičnih praznikih, o jasticah, kaj bōdeta dobila daril za božič in za novo leto; pripovedovala sta materi sto in sto svojih željā, katerih niti ene jima ni mogla izpolniti revna mati.

V tem pa se je nebo naenkrat stemnilo, megla se je vlegala po gori ter vedno dalje silila v nižavo. Do samostana vrhu gore sicer ni bilo več daleč, vendar se je materi skrb vedno bolj množila, zakaj bala se je, da bi ne zabučal mahoma sneženi vihar, ki bi jim zamedel pot ter jih oviral pri urni hoji. Zaupno je vzdihovala k Bogu, naj se usmili nje in njenih otrok ter naj toliko časa preneha z viharjem, da pridejo do zavetišča. Otroka, ki sta do sedaj stopala prav krepko, jela sta pešati ter se drug za drugim oklepati svoje matere.

„Ali vaju zebe?“ vpraša mati otroka.

„Zebe naju ne, ali lačna sva“, odgovori starejša Tereza.

„Ni čūda, da sta lačna; pot je dolga, zrak tukaj tako oster in hodili smo tako hitro“, tolaži ju mati ter pomoli vsakemu košček prihranjenega kruha.

„Ali sami ne bōdete nič jedli?“ vprašata otroka mater.

„Nisem posebno lačna“, vzdihne mati. Čemu, si misli, bi otroka vedela, da je bil to zadnji košček kruha, ki sem ga jima dala. Jaz že pretrpim, le da bi otroka ne obnemogla.

„Nocoj smo podobni sveti Družini“, reče mati otrokoma ter jima začne pripovedovati, kako sta ta večer tudi prenočišča iskala Marija in Jožef. Rada bi bila s pripovedovanjem te svete dogodbe zmotila otroka in sebe, da bi tem hitreje stopali in tem manj mislili na mrak, ki jih vedno gosteje zagrinja in na piš, ki ga napoveduje mrzel veter.

Debele snežinke jele so padati na zemljo, veter je začel silneje pihati, temno je bilo vedno bolj od minute do minute in popotniki so bili prisiljeni večkrat obstati, zavarovati se pred močnim pišem

Kaj je novega po Slovenskem?

Iz Polja pri Ljubljani, 17. decembra. Naznanjam Vam danes, da smo si ustanovili bralno društvo. Dolgo časa smo se pripravljali, a šlo je le počasi, ker so se nam stavile mnoge ovire. Dne 17. mino-ega meseca zbrali smo se nekateri v gostilni gospé A. Kuharjeve ter ukrenili potrebno. Sostavil se je začasni odbor, kateremu je načelnik g. Josip Mercina, posestnik in gostilničar v Gor. Kašlju. Sedež društva bode pri gospej Kuharjevi v Polju, ker je nam brezplačno ponudila gorenje prostora, za kar ji izrekamo zahvalo. Ker je sedaj glavna ovira odstranjena, upamo, da nas bodo merodajni in zavedni Poljci podpirali, da si naročimo več koristnih, poštenih in dobrih listov. Kedar bodo pravila potrjena, bodo na razgled v bralni sobi. Geslo nam bodi: Bog in narod!

Iz Cerkljan na Gorenjskem. (Draga voda.) Gostilničarja Martin Skodlar iz Dvorjan in njegov tovariš Valentin Selan iz Trate, župnije Velesovske, sta se podala kupovat novega vina. V Varaždinu sta si zbrala dobro kapljico pri premožnem posestniku; pogodila sta se za sto vedrov ter mu dala precej v ta namen 100 gld. kupnine. Na to je M. Skodlar zapečatil vino, ker so ga še le drugi dan točili. Prodajalec vina je bil nejevoljen, ko je videl, da mu kupovalca tako malo zaupata ter da vpričo njega vinsko posodo zapečatita. Drugi dan res prično točiti vino. Gospodar se vstopi na voz ter

izliva v posodo vino, katerega mu donajajo iz kleti. Bilo ga je natočenega kakih 70 vedrov, ko pravi gospodar kupcema, naj gresta v klet ter se nekoliko pokrepčata z najboljšim vinom. Vendar kupovalca nista bila več mladiča pri kupovanju, zato sta sicer šla v klet, vendar nista izpustila izpred očíj, kaj da se godi z vinom zunaj na vozu. Kmalu zapazi M. Skodlar hlapca, ki je gospodarju podal škaf vode; ta jo hitro vlije v sođ, a v tem se oglasi Skodlar, podstavi kupico pod škaf ter vidi v kupici čisto vodo. Prodajalec se zelo prestraši, a bilo je prepozno. Kupovalca mu seveda nevoljno rečeta, da sta kupila vino in da imata vodo boljšo doma zastonj, torej jim je ni treba iskati tako daleč in še drago plačevati. Izjavita se, da od njega nečeta vina kupiti ter zahtevata od njega dvojno kupnino, torej namesto 100 na račun danih goldinarjev 200. — Ker prodajalec tega neče storiti, gresta kupovalca k advokatu iskat svoje pravice. Po mnogem pregovarjanju pojasni slednjič advokat prodajalcu vina, ki je hotel vse utajiti s prisego, katere bi mu seveda sodišče ne bilo dovolilo, da je v veliki nevarnosti, da naj se torej pogodi. Kupovalca zahtevata dvojno kupnino, 10 gld. za zamudo časa in da mora biti posoda v 24 urah prazna in njima nepokvarjena izročena. Prodajalec vina je res izplačal 220 gld. ter v pravem času posodo spraznil in izročil. Staknil je, kar je iskal ter se prepričal, da ni dobro vode pro-

in prepričati se z natančnim opazovanjem in tipanjem, so li še na pravi poti ali ne. — Pot se jim je pri taki hoji sevėda slabo odsedala.

Tako je šlo nekaj časa. A otroka sta jela pešati; strah ju je bilo po noči v sredi buččega viharja. Jela sta zaostajati ter mater prositi, naj počaka, da se nekoliko odpočijejo od truda.

„Le stopimo urno,“ tolaži ju mati, „vsaj ne moremo biti več daleč od samostana, zdaj zdaj moramo zagledati lučice na samostanskih okencih.“

In zopet sta se osrčila otroka ter hitela dalje, a le za malo časa. Vihar je razsajal vedno hujše ter podil snežinke popotnikom s silo v obraz, pota pod nogami je bilo vedno manj, preveč ovir, da bi jih za dalje časa mogli zmagovati vtrujeni pogorski popotniki. „Mati, jaz ne morem več naprej. truden sem, počakajte, da se nekoliko vsedem in odpočijem,“ začne Anton prositi mater.

„Meni se že po potu dremlje,“ pristavlja sestra, „saj za kratek čas se tukaj vsedimo, potem bomo toliko lažje šli dalje.“

„Za božjo voljo vaju prosim,“ pravi mati otrokoma, „ne sedajta mi v sneg, ne zaspita mi, to bi

bila vajina smrt.“ — S strahom je opazila, da sta otroka že vsa trda in onemogla od truda in mraza, in da jih zaloti gotovo smrt, ako se le vsedeta v sneg.

„Usmiljeni Bog, ozri se milostno na ubogo mater in na nedolžne otroke in ne dovoli, da bi na sveti večer umrli tako žalostne smrti — v zametih.“ Tako vzdihuje uboga mati.

Toda zdi se, da je vse zastonj, da Bog ne čuje njenih prošenj, da ne vidi njene strašne stiske.

Povsod silna tema; nič drugega na okrog, ko gosti oblaki, sneg in led; pri tem kako tuli vihar, kako razsaja piš, kaka mraznica se vlega na zemljo.

„Oh, mati, saj za trenotek dej, da postojmo!“ zopet poprosi Anton.

„Ne, otroka, tega ne smete storiti, sicer več ne vstaneta živa iz snega.“

Mati zopet začne klicati na pomoč božjo Porodnico, ki je tudi ta večer veliko pretrpela, a slednjič vendar le našla zavetišče v priprosti pastirski „staji“. — Tudi otroka molita ter prosita božje Dete pomoči. — V tem pa Anton omahne in pade v sneg; nič se ne gane; precej je zaspal od truda in mraza.

dajati, zakaj lahko se nameri, kakor se je njemu zgodilo, da je zanj voda dražja, kakor vino. — Vsem pa, ki kupujejo in prodajajo, ta dogodek glasno kliče: Poštenost velja!

Iz novomeškega obližja, 18. decembra. Kako hitro nam hiti čas, da, prav „po bliskavo“ — in kmalu si bomo segli v roko ter voščili: veselo novo leto! — Ako se ozremo nazaj, namreč na začetek leta, spomnimo se lahko, koliko se nam je obetalo tu in tam; ali se je pa vse izvršilo? Kamniška železnica bo v kratkem brlizgala, kdaj pa bo dolenjska?

Pri nas smo dobili v tem letu novega gospoda župana in upali smo, da se za mnogo na boljše obrne, a niso se nam vse naše nade vresničile. Pa saj smo tudi z obljubami zadovoljni. Je res, da se vse naenkrat ne more. Zato vsa čast, da smo dobili tajnika slovenščine zmožnega, kateri tudi slovensko uraduje, a naša vozna pota ostala so, kakoršna so bila. Pač je dobro, da imamo zimo, katera nam je s svojo belo odejo naše slabe ceste nekoliko ogladila. Saj to bi bilo v prid mnogim kmetovalcem in vsem voznikom, ki tu vozijo, ko bi se ceste popravile, da bi vsaj svojih vóz toliko ne strli.

Pred nekaj tedni je bilo tu občinsko zborovanje in kaj smo zvedeli? Mnogokaj, a naj omenim le to, da je bil lansko leto (ali že več let, ne vém prav) precejšen dolg ostal, katerega bomo morali z nakladami prihodnje leto plačati: ker ima pa naš

kmet še premalo davkov, sklenilo se je vpeljati pasji davek z novim letom. Psi na verigi so tega prosti. Da vsakdo ne bo djal psa na verigo, je gotovo, da pa vsakdo davka plačeval ne bo, je pa tudi gotovo; bode pa konjederec več opravila imel. K sklepu še to, da je bilo tudi z razdelitvijo ubožnega denarja prej drugače, kakor je zdaj.

Iz Podgrada, 19. decembra. Ker do sedaj ne najdem nobenega dopisa iz Podgrada v Vašem cenjenem listu, naj Vam jaz ob kratkem opišem zanimivost, ki se je vršila v naši gorski župniji. Veleč. g. župnik A. Zaman se je jako trudil, ker je letos ravno sto let, odkar je dobila ta župnija svojega duhovnika, v spomin stoletnice hišo božjo zvečšati in olepšati. In res, zidarsko delo se je dovršilo pod vodstvom poštenega in zanesljivega mojstra g. Hočevarja; a notranja dela niso bila še vsa gotova. Vendar se je vršila dné 23. p. m. lepa slovesnost, namreč blagoslovljenje velikega oltarja, kateri pa še ni dogotovljen. Jako lepa je večbarvena kamenita „mensa“ in okusno napravljen lesen tabernakelj, delo gosp. Vurnika; tudi svečniki so krasni, vlti so bili lansko leto v Samassovi tovarni.

V nedeljo blagoslovil je tedaj mil. g. prošt novomeški P. Urh., potem pa tudi propovedoval in imel pontifikalno sv. mašo z obilno asistenco, ker je prišlo dokaj čč. gg. duhovnikov, med njimi tudi veleč. g. dekan semiški A. Aleš.

Prestrašena skoči mati k njemu, zadene ga v svoje naročje, zgrabi krčevito z levo roko za hčerko ter se z zadnjimi skoro nadčloveškimi silami matrine ljubezni zažene po potu naprej, sama ne vé, kam. Le to vé in čuti, da otroka tukaj ne smeta obstati, sicer umrjeta oba. Toda tako težka hoja in tako breme je presegalo moči utrujene matere. Kmalu jela je omahovati, stopala je vedno bolj počasi, tudi njej se je pričelo dremati od slabosti, zadelo se ji je v trenutku, da je došla po dolgem trudapolnem potu domu, da se greje z otrokoma pri gorki peči. V tem se še enkrat vzdrami, stopi zopet nekaj korakov naprej in — omahne ravno pred nekim kažipotom, na katerem je bil pripet — zvon sile. Skoro že na pol v nezavesti poprime se nevedé vrvi, na kateri je bil navezan zvon in ko se oslabiljena zgrudi na tla, držéč se za vrv, zapoje zvon otožno in žalno tja v temno noč — pod njim pa omedleva uboga mati z otrokoma, sanja, da je na gorkem doma, zaspava brez trpljenja v smrtni spanec, ako kmalu kmalu pomoči ne donese kak krilat rešilni angelj.

* * *

V samostanu vrhu gore pa so se redovniki pripravljali, da dostojno obhajajo opravila svetega večera. Daleč so ločeni od ljudij, visoko bivajo nad njimi, a bližje so Bogu in tudi ondi se leto za letom slovesno vršijo božični prazniki. Cerkvica pri zavetišču je sicer majhna in ne more se ponašati z nobenimi dragocenostmi. A za ta večer je vendar praznično okrašena in na oltarju so napravljenе mične jaslice.

Ko so zvečer redovniki dokončali svoje molitve na koru ter po navadi ondotnega samostana k sklepu še pomolili za rešitev onih, ki so morebiti zgrešili pot na goro, zbrali so se k skromni večerji na sveti večer.

„Miza je pripravljena,“ spregovori samostanski prednik, „bo li nam božje Dete poslalo kakega gosta, da ga v njegovem imenu sprejmemo in pogostimo na sveti večer.“

Tedaj pa naenkrat zalajajo psi — čuvaji okrog samostana.

„Bratje, urno na pomoč,“ rekel je oče prednik, „vidi se, da pismo zastonj prosili.“ — Poznal je lajanje psov in vedel je, da so zasledili človeka, ki

Slovesnost je mnogo povzdignilo krasno petje gg. pevcev dijakov pod vodstvom č. g. o. Aleša. Četudi se orglje za tanki sluh včasih niso čisto glasile, (to pa zato, ker jih je uglasil nekdo, ki se je kasneje izustil, da še taci orgelj videl ni — so namreč na stožce od bratov Zupanov) vendar to ni pevcev-motilo. Da zastav in drugih okrasb ni manjkalo, mislim, da mi ni treba omenjati.

Štajarsko. (Razne novice.) V Bruku ob Muri v deželnej bolnišnici bolnikom strežejo „vsmiljene sestre“. Onidan je tje prišel neki zidar iz Trsta. Ta je samokres ali pištolo nameril na prednico, ali cev se k sreči ni sprožila in sestra si je s pobegom v sobo rešila življenje. Hudobnež je potem vstrelil sebe. Nesrečnemu človeku se je že dolgo mešalo v glavi. Minole jeseni bi se usmrtil na ladji blizu Opatije na Primorskem, ako ga ne bi bili od hudodelstva odvrgli znanci iz Ljubljane. Pri sebi nosil je dinamit, ki je seveda mnogo hujši od navadnega smodnika; enkrat je, kakor se pisalcu teh vrstic naznanja, že napovedal dan, ko bode dinamit košček njegovega trupla razškrpil. — V Andrejeih pri sv. Lenartu v Slovenskih Goricah so se fantje stopili; v boju je Martin Čerič našel smrt, ker so mu zlobneži razbili glavo. Da hudoben mladenič ne bere dobrih knjig in časopisov, zakaj li bi to mi pravili? In da pridna mladež ne bode prostega časa zapravljala v družbah, v katerih se lahko pripeti kakšna nevarnost, naj skrbijo stariši in gospodarji, da po njihovih hišah ne bode manjkalo dobrih čas-

ga niso mogli izvabiti za seboj in zato so prihiteli v samostan na pomoč.

Hasun — tako je bilo ime enemu izmed psočuvajev, začul je glas zvonca, za katerega je po-tegnila nam znana mati v tem, ko se je zgrudila nezavestna na tla na sneženo mehko odejo. Precej je bil pri kašipotu, a vidéč, da se nikdo ne gane, hitel je iskat pomoči ter s posebnim lajanjem naznanil veliko nevarnost.

Tako se odpravi nekaj bratov na pomoč. Dober četrt ure in bili so že pri znamenju. Urno zavijejo nezavestne v suknena ogrinjala, jih nalože na nosilnice ter nesejo v samostan. Čez dobre pol ure bili so že vsi trije zopet zavedni in pokrepčani tudi niso čutili nobenih posebnih slabostij. — In ko se je pričela polnočna slovesnost v cerkvi na Št. Gothardski gori, klečala je v cerkvi tudi rešena mati s svojima otrokoma, hvaleč Boga, da jih je čudovito in milostno otel gotove smrti.

Drugi dan so se pokrepčani vrnili v spremstvu dveh redovnikov na svoj dom, a pozabili nikoli ne bodo svetega večera, ki so ga prebili na gori Št. Gothardski.

nikov in drugih sree blažečih spisov. — Pri brodu čez Dravo v Dupljeku je delavec Friderik Pavlin na ladjico padel tako nesrečno, da je sledeči dan umrl. — Hlapec Mihajovkin v Soboti blizu Marenberga je bržčas led od mlinskega kolesa krhajoč po nesreči padel v žleb pod kolo, kjer ga je pozneje v vodi zamrzonega našla njegova žena. — Okrajni zastop v Celji je za 1891 „okrajne doklade“ znižal od dozdanih 25 % na 22 %, torej za 3 odstotke, t. j. za 3 krajcarje pri vsakem goldinarju „cesarske“ dače. — Na Brdcah pri Dobrni je kap zadela 65 let staro kmetico Čerenak-Sentóčnico, zgrudila se je in izdahnila dušo. Tisto jutro, ko so pokojnico spremljali do groba, je tudi kap zadela prevžitkarja Marovška pri Staremgradu poleg Dobrne, da je prišel ob zavest in čez štiri dni potem umrl, star 68 let. — Pri Sv. Janžu blizu Velenja ste pogoreli dve poslopji. Ker je gorelo v dveh dnevih, nekateri slutijo, da bi bila zanetila hudobna roka, kar pa ni lahko verjetno. — Hlapec Miha Mekličar iz Podove pri Mariboru je služil v Gradovini blizu Gradca. Tam je sohlapeu vkradel uro. Ker je bil že večkrat zavoljo tatvine kaznovan, vsled tega so mu sedaj odmerili sedem mesecev hude ječe in vsaki mesec po jedenkrat trdo ležišče. — Dninar Jurij Rotnik iz Velike Pirešice pri Celji je služil v Stalhofenu. Pri ljudeh je veljal za surevega človeka. Bil je že večkrat kaznovan. V službi je dvema delavkama obečal, da bo ž njima napravil tako, da „bode grobar ali občinski sluga njune kosti lahko v jedrej rutici odnesel na grobišče.“ Vsled te obljube sirotici niste upale več iz hiše brez varstva. Tudi nekemu mladeniču je kazal sekiro, s katero mu želi glavo merit. Pred sodnikom v Gradcu je Rotnik rekel, da se je tako grozil samo „za šalo“ in da je tistokrat bil pijan. Prisodili so mu štiri mesece hude ječe in vsakih štirinajst dnij trdo ležišče.

Podčetrtak pri Brežicah. (Šolske zadeve.) Nemški gospodje, ki v Gradcu sedijo v deželnem odboru in v deželnošolskem sovetu, ti gospodje živijo tudi od groša štajarskih Slovencev, ali da bi z nami ravnali po postavah pravično, za to jim ni mar. V najnovejšem času so narodnostni prepir zanesli v šolske prostore. Preteklo je namreč dvoje let, odkar je deželnošolski svet začel nemščino čez mero rivati v učilnice. Vsled tega slovenski učenci ne morejo zmagovati vseh nauk in šolo zapustijo kot omilovanja vredni polovičarji ter še celó materskega jezika svojega ne morejo dobro znati ne v besedi ne v pismu, nemški pa se tudi niso mogli naučiti. Zoper omenjeni šolskooblastni ukaz, ki se ne sklada z državno postavo, se za mladino zavzeti in narodno zavedni možje po občinah slovenskih pritožujejo pri naučnem ministerstvu na Dunaji. Tukaj

postave in pravice poznajo bolje, kakor v Gradu. Saj je dozda vsaka občina „pravdo“ dobila in minister je ukazal, da se po dotičnih šolah naj vsi nauki razlagajo s pomočjo slovenščine, a nemški smejo se učiti samo tisti otroci, katerih stariši to ravno želijo. Vrli trg Šmarije, to je bila prva občina, ki se je pritožila zoper zoperpostavno vsiljevanje nemščine v tamošnjo šolo; ne skoz prošnjo, ampak skoz pritožbo dosegli so tam šolo slovensko. Za narodno omiko vneto občino Šmarijsko posnemali so občinski zastopniki po drugih krajih, koder se je ljudstvo pač že vzdramilo iz narodnega spanja ter se zaveda matere svoje slovenske, tako domoljubni

trgi Sv. Jurij, Žalec, Velenje, Mozirje in lično številu ostalih občin. Podobno pritožbo so na Dunaj odposlali tudi davkoplačevalci, ki svojo deco pošiljajo v šolo v Podčetrtku. Ali tukaj ni šlo prav gladko, ker se je ustavljal občinski odbor v imenovanem trgu, potem nemškoliberalni krajni in seveda deželni šolski svet. Toda ves trud zoper pravičnost ni pomagal nič. Zadeva je rešena bila pred božičem tako, da je minister pritožbo spoznal kot opravičeno ter je razveljavil zoperpostavni ukaz deželnošolskega sveta in ukazal, da se z učenjem nemščine ne smejo siliti šolarji v Podčetrtku.

Cerkev in šola.

Iz Rima, 24. decembra. Navada je, da se pred božičnimi prazniki pokloni kolegij kardinalov, kateremu se pridružijo tudi drugi v Rimu živeči škofje in prelatje, svetemu Očetu. Tako se je zgodilo tudi včeraj okolu poldne. Sošlo se je v Vatikanu toliko visokih cerkvenih dostojanstvenikov, da so prestolno sobano popolnoma napolnili. Imenom navzočih spregovoril je kardinal-dekan Monaco-la-Valetta iskreno čestitko svetemu Očetu, v kateri je poudarjal popolno udanost do svete stolice in zagotavljal, da se hoče kolegij vsegdar ravnati po vodilih, katere Petrov naslednik tako pogosto v okrožnicah podaja, in je osobito zadnjič v pismu do italijanskih škofov tako določeno označil pot, po kateri je hoditi v slavo cerkve in blagor naroda.

Papež je odgovoril v prekrasnih besedah z njemu lastno živahnostjo na to čestitko v daljšem nagovoru. Časniki so zopet zadnjič zagnali krik o boleznih svetega Očeta, kateri se pa kakor tolikrat poprej tudi sedaj ni obistinil. Res, da ga je mučilo nekaj dnij tega meseca prehlajenje, toda kakor razvidite iz današnjega dopisa, ni bilo nikake nevarnosti. Seveda osemdesetletnemu starčku mokrotna zima, kakor je letošnja rimska, ne more ugajati. In le čuditi se moramo, da se papež v teh razmerah dobro počuti.

P. H. Denifle, dominikanec in podarhivar vatikanskega arhiva, postal je pravi ud akademije vednosti v Berlinu. Take časti menda ondi že dolgo ali pa nikoli še ni dobil duhovnik. Le izredni zmožnosti omenjenega gospoda je torej pripisovati, da so

inoverni Nemci vzeli v svojo družbo — meniha. — Vincencijave družbe konferencija, ki ima svoj sedež v Animi, je sklenila napraviti veselje božično vsem otrokom podpiranih družin. Prihodnjo nedeljo bodo torej prišli otroci k božičnici v prostore „bralnega društva“ ter bodo obdarovani z obleko in drugimi darovi.

Se nekaj. Naša sicer ne preveč živahna ulica je danes celi dan polna življenja. Kmalu jutraj, ko se je zdanilo, opozoril me je nenavadni vrišč, da odprem okno. Kaj vidim? Polna ulica raznih tudi najzlahtnejših rib. In pa kako čudno živahno ti ljudje prodajejo! To vam kličejo, vabijo, kriče, hvallijo in ne vem kaj še vse delajo, da bi privabili kupovalcev. Ménil sem, da bo to minolo proti poldnevu. Ne, popoldne je še-le nastal pravi ribji trg. In res se je sošlo mnogo ljudstva. Tedaj se mi je začelo to čudno zdeti. Poprašam torej prijatelja, ki Rim dobro pozna, kaj je vzrok današnji ribji trgovini. On mi pojasni. Rimljani namreč družinsko življenje, domači krog, mnogo cenijo. In na sveti večer se v družini zberejo domači, ob kateri priliki jim gospodinja postreže z dobrimi ribami. In menda bo že tako tudi danes, kajti trda noč je že in na osem gré, in ribjega trga še ni konec. S pravo italijansko živahnostjo se še ponujajo in kupujejo ribe pod mojim oknom. Sedaj seveda se daje tudi „grande ribasso“ — dober kup. Kaj hočemo! Altri paesi, altri costumi. — Vsem zdravo in veselo novo leto!

Razne novice.

(„Dom in Svet“.) V Ljubljani izhaja že četrto leto leposlovni list „Dom in Svet“, ki donša lepe pesmi, kratkočasne povesti in zanimive podučne razprave ter ocene novih knjig; poleg tega donša lepe

podobe, od katerih eno pokaže danes tudi „Domoljub“ svojim bralcem v priporočilo „Dom in Sveta“. List velja za celo leto 3 gl. — Bolj premožnim slovenskim družinam bi ne vedeli svetovati v naročilo

vzlasti odrasli mladini primernejšega lista, kakor je „Dom in Svet“. — Naročnina se pošilja z naslovom: „Dom in Svet“ v Ljubljani.

(Gospod deželni glavar kranjski, dr. J. Poklukar,) je še toliko bolan, da se ne more vdeleževati sôj deželnega odbora. Želimo najiskrenejše, da z božjo pomočjo kmalu zopet popolnoma okreva.

(V tukajšnjem knezoškofjskem semenišču) so pričeli na praznik sv. Štefana duhovne vaje, katere vodi pred. gosp. o. Heggen, prof. dogmatike. Po končanih duhovnih vajah pa bodo prevzvišeni knezoškof podelili tonzuro sledečim gospodom bogoslovcem imenoma: Kromar Ivan iz Dolenje Vasi pri Ribnici, Andoljšek Ivan iz Ribnice, Bernik Franc iz Št. Vida nad Ljubljano, Kastelec Matija z Mehovega, Knizek Srečko iz Ljubljane, Koblar Josip iz Selc, Krajec Andrej iz Loškega Potoka, Marčič Valentin iz Boh. Bistrice, Maselj Ivan iz Kranja, Medved Ivan iz Št. Vida pri Zatičini, Mezeg Ant. iz Trate nad Poljanami, Mlakar Anton iz Železnikov, Nadrah Ignacij iz Zatičine, Opeka Mihael z Vrhnike, Peharc Stanislaj iz Tržiča, Plehan Ivan iz Ljubljane, Regen Ivan s Trate nad Poljanami, Rihtaršič Ivan iz Selc, Štrukelj Ivan iz Št. Vida nad Ljubljano, Traven Franc iz Smlednika, Volc Josip iz Kranjske Gore, Winkler Rafael iz Sodražice, Žilih Josip iz Lesec, Žužek Franc iz Lašič. — Nižje redove bodo prejeli gg.: Božič Franc iz Loškega Potoka, Ovar Ivan iz Ribnice, Dimnik Franc iz Ljubljane, Jaklitsch Alojzij iz Stare Cerkve, Jaklič Karol iz Višnje Gore, Juvan Franc iz Škofje Loke, Knific Josip iz Smlednika, Kocijančič Anton iz Tržiča, Köchler Viktor iz Ljubljane, Krevs Franc iz Mirne Peči, Kromar Ivan iz Dolenje Vasi pri Ribnici, Kupec Anton od Sv. Marka pri Ptuji, Lavrenčič Anton iz Vrhpolja, Legat Ivan iz Breznice, Medved Anton iz Št. Vida pri Zatičini, Meršolj Ivan iz Radovljice, Pretnar Franc z Dobrave pri Kropi, Rovar Alojzij iz Planine, Rihar Matej iz Polhovega Gradca, Rožnik Tomaž iz Horjula, Stroj Alojzij z Dobrave pri Kropi, Trpin Ivan iz Železnikov.

(Iz deželnega šolskega sveta.) Premeščen je nadučitelj g. A. Požar iz Radeč v Št. Vid pri Vipavi. Imenovan je nadučiteljem v Selcih gosp. M. Bregant, g. H. Likar nadučiteljem v Grahovem; g. Fr. Luznar, učitelj v Voklem, je imenovan učiteljem v Primskem pri Kranju. Stalno so nameščene gđe. Gizela Ekel v Toplicah, gđe. M. Rooss v Št. Juriju pri Kranju in gđe. Ivana Hromec v Starem Trgu pri Ložu, gđe. Marija Pajsar je dobila stalno službo v Trnovem. Gosp. Al. Sežun je postal začasni učitelj v Rovtih, gosp. J. Čuček, učitelj v Barki, postal je začasni učitelj

na Čatežu pri Trebnjem, g. J. Golmajer, učitelj v Beli Peči, šel je v pokoj.

(Deželni šolski svet kranjski) je imenoval gosp. Andr. Žumra, učitelja na II. mestni deški ljudski šoli in okr. šol. nadzornika, nadučiteljem in vodjo na I. mestni deški ljudski šoli.

(V tržaški škofiji) je g. Dolžan Juraj imenovan kuratom v Vodicah, g. Planinšek Ivan, župnik v Avberu, šel je v pokoj, g. Korbar Evzebij je prišel kot duh. pomočnik v Hrušico, gosp. Benkovič Josip je premeščen v Podgorje.

(Zamorski duhovnik) o. Daniel Sorur Pharim Den, afrikanski misijonar, pel bode novega leta dan ob 9. uri dopoldne v tukajšnji frančiškanski cerkvi veliko mašo. Med mašo bode darovanje za revni misijon v osrednji Afriki. — Istega dne popoldne o 1/2 4 uri pa bode imel misijonar o. Ksaver Geyer v uršulinski cerkvi nemški govor, zamorski pater pa litanije, pri katerih bo tudi darovanje.

(Nemška šola v Domžalah.) Lastnika tovarne za slamnike, Tirolca Ladstätter in Oberwalder, bode v Domžalah ustanovila nemško šolo za otroke tamošnjih nemških rodbin, kakor smo pred tedni že sporočili. Koliko pa je teh nemških otrok, nam ni znano. Da jih je prav malo, lahko sodimo po tem, ker so delavci večinoma domačini in ker so vsi otroci hodili v tamošnjo dvorazredno šolo, katero je občina še le pred nekaterimi leti zgradila z velikimi troški. Najbrž bodo tovarnarji skušali, kakor drugod, dobiti v to šolo slovenske otroke in tako delati združbo tudi v tem doslej. mirnem kraju. Tu pa imamo nov dokaz, kako slabo je za Slovence, da se sami ne lotijo takih podjetij, pri katerih si tuje opomorejo z delom slovenskih delavcev, ko pa so se utrdili, skušajo vzeti še narodnost tistim, s katerih žulji se redó. Na to naj bi naši merodajni krogi obračali večjo pozornost, sicer postanemo tuje na narodni zemlji, hlapeci v domači hiši.

(Iz Cerkijan na Gorenjskem) se nam poroča: V noči 20. decembra, zjutraj ob dveh, je ogenj upepelil hišno poslopje bajtarju Tomajnarju, soseda župana gospoda Vavkna. Zgorel je tudi, kar je najstrašnejše, stari oče, ki je ležal v „izbi“; imel je ondi železno peč, katero je zvečer zakuril; od tod se je ogenj vnel, upepelil hišo ter tako grozovito končal tudi človeško življenje.

(Nesrečna smrt.) V Brežicah so dne 11. p. m. v gostilni g. Fr. Druškoviča vino spravljali v klet. Ko so štrtinjak spuščali po stopnicah, izmakne se vrv, sod pa vrže na tla mesarskega pomočnika Jamnika ter ga stlači. Nesrečnež je bil takoj mrtev.

(Zmrznil) je v sredo dne 17. p. m. kovač Ant. Benkovič iz Bičja pri Št. Jurji, ko se je zvečer iz Št. Jurja domov vračal. — Napil se je žganja.

Domov grodč zašel je s pota, onemogel in v snegu obležal. Zjutraj našli so ga na nekem travniku blizu Podgorice — mrtvega. Klical je sicer na pomoč in nekateri so klicanje tudi slišali, mené pa, da se kak ponočnjak šali, zmenil se ni nihče za to. — Zapustil je vdovo in četrto otročičev v najrejši revščini, — danes je bil pokopan. Žganjar pad reško kdaj srečno smrt stori.

(Trina cena v Mariboru.) Pšenica 6 gl. 35 kr., riž 4 gl. 60 kr., ječmen 4 gl. 50 kr., oves 3 gl. 40 kr., koruza 5 gl. 35 kr., proso 5 gl. 20 kr., hajdina 4 gl. 70 kr., krompir 3 gl. 20 kr., vse po hektolitru; kilo fižole 10 kr., leče 28 kr., graha 20 kr., suhih sljiv 20 kr., čebule ali luka 8 kr., kumina 50 kr.; liter prosenega pšena 10 kr., mleka svežega 10 kr., posnetega 8 kr.; jajce 4 kr.

Da ustrežemo častitemu občinstvu, otvorili smo upravo (administracijo) in odpravo (ekspedicijo) „SLOVENCA“ in „DOMOLJUBA“ na javnem kraju. Stolni trg št. 6 (zraven „Katoliške Bukvarne“).

Vsak dan, razun nedelj in praznikov, se bodo tu od 9. do 12. ure dopoldne in od 3. do 6. ure popoldne sprejemala naročila na „Slovenca“ in „Domoljuba“, kakor tudi oznanila (inserati) za oba lista.

Izdajatelj
„Slovenca“ in „Domoljuba“

Prihodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dne 15. januarija.

se priporoča pred. duhovščini, društvom, trgovcem, občinskim uradom in slav. občinstvu za vsakovrstna v tiskarsko stroko spadajoča naročila.

Katoliška Tiskarna

v Ljubljani, Valvazorjev Trg št. 5

Posamezni deli
za napeljavo
strelovodov,
hišnih teleagrafov
in
telefonov

so vedno na razpolago.
Za dobro, zanesljivo in točno
delo jamči, cena je kar mo-
goče nizka.

Josip Rebek,

(prej Karol Ahčin)

ključarski mojster,

13 Francovo nabrežje Ljubljana Francovo nabrežje 13.

priporoča svoje izberne zaloge lepo, natančno in trpežno izdelanih

štedilnih ognjišč

okov za okna in vrata; izdeluje tudi

železne ograje

v vsakovrstnih oblikah po poslanih vzorcih ali lastnem načrtu in sploh vsa ključarska dela po najnižji ceni.

Sprejema naročila iz mesta in z dežele ter je izvršuje točno, poceni in zanesljivo.

Posebno opozarja na svojo na Kranjskem največjo zalogo

elektrotehničnih proizvodov

katere omogočuje najzanesljivejšo vpejavo teleagrafov in hišnih telefonov v poljubni dolgoti. Slednja priporoča še posebej cenjenim gg. trgovcem in tovarnarjem v varstvo pred tatovi in svrhu hitrega poslovanja.

Prečast. duhovščini, veleposelnikom, tovarnarjem in sploh hišnim posestnikom se priporoča za napeljavo

strelovodov,

katere napeljuje na stolpe, dimnike in poslopja po najnovešem zanesljivem načinu; popravlja tudi že napeljene pohabljenе strelovode, katerih zanesljivost preizkusi z navlašč za to naročenim „elektrometrom“. (20-19)

Tržne cene v Ljubljani

dne 27. decembra.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hktl.	6	83	Špeh povojen, kgr.	—	66
Rež,	5	20	Surovo maslo,	—	74
Ječmen,	5	36	Jajce, jedno	—	3 ⁸
Oves,	3	25	Mleko, liter	—	10
Ajda,	5	20	Goveje meso, kgr.	—	60
Proso,	4	71	Telečje	—	58
Koruz,	5	2	Svinjsko	—	56
Krompir,	2	41	Koňrunovo	—	36
Leča,	12	—	Pisaneec	—	45
Grah,	14	—	Golob	—	17
Fizol,	8	—	Seno, 100 kgr.	1	78
Maslo, kgr.	—	90	Slama,	1	78
Mast,	—	66	Drva trda, 4 ⁿ mtr.	6	80
Špeh svež,	—	54	" mehka, " " "	4	40

Poslano.

Preddvor, pošta Tupališe na Kranjskem,
dné 5. novembra 1890.

Gosp. **Ig. Hellerju**, tovarnarju poljedelskih strojev,
Dunaj, II., Praterstrasse 78.

Po posredovanju slavne c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani od Vas poslana mi najnovejša slamoreznica z mahalom se je tako dobro obnesla, da takoj zopet drugo ravno tako naročim z enako odprtino in mahalom, ki tako olajša stroj, da moj dvanajstletni pastir precéj dolgo lahko na njem dela. V nadi, da mi bodele isto tako dobro postregli sem z vsem spoštovanjem

J. Debeljak,
župnik.

(2—1)

„Zum gold.
Reichsapfel“

P. PSEPHOFER-ja

„pri zlatemu
drž. jabolku“

lekarna na Dunaji,

(10—5)

I., Singerstrasse šte. 15.

Kri čistilne kroglice, poprej **univerzalne kroglice** imenovane, so staroznane zdravilno sredstvo. — Že mnogo desetletij so te kroglice splošno razširjene, mnogi zdravniki jih zapisujejo, in malo je rodbin, v katerih ni male zaloge tega izvrstnega domačega zdravila. — Od teh kroglic velja: **1 škatljica s 15 kroglicami 21 kr., 1 zavoj s 6 škatljicami 1 gld. 5 kr.,** pri nefrankovanj pošiljati po povzetju **1 gld. 10 kr.** — Če se naprej pošlje denar, velja s poštnine prosto pošiljati: **1 zavoj kroglic 1 gld. 25 kr., 2 zavoja 2 gld. 30 kr., 3 zavoja 3 gld. 35 kr., 4 zavoja 4 gld. 40 kr., 5 zavojev 5 gld. 20 kr., 10 zavojev 9 gld. 20 kr.** (Menj nego jeden zavoj se ne more odposlati.)

Prosi se, da se zahtevajo izrecno:

„J. Pserhofer-ja kri čistilne kroglice“

in gleda na to, da ima vsaka škatljica na pokrovu na navodilu za rabo stoječi imenski počrk **J. Pserhofer** in sicer v **24** rdeči **24** barvi.

Balzam za ozebljine **J. Pserhoferja**, 1 lonček 40 kr., s frankovano pošiljati 65 kr.

Trpotčev sok, proti kataru, hripavosti, krčevitemu kašlju itd. 1 steklenica 50 kr.

Ameriška maža za protin, 1 gld. 20 kr.

Prašek proti potenju nóg, cena škatljici 50 kr., s frankovano pošiljati 75 kr.

Balzam za gušo, 1 flakon 40 kr., s frankovano pošiljati 65 kr.

Zdravilna esenca (Praške kapljice), proti sprijenemu želodcu, slabej prebavljivosti itd. 1 steklenica 22 kr.

Angleški čudezni balzam, 1 steklenica 50 kr.

Fijakarski prašek, proti kašlju itd. 1 škatljica 35 kr., s frankovano pošiljati 60 kr.

Tannochinin-pomada **J. Pserhoferja**, najboljšo sredstvo za pospeševanje rasti las, 1 škatljica 2 gld.

Univerzalni obliž prof. Steudel-a, domače sredstvo proti ranam, oteklina itd. 1 lonček 50 kr., s frank. pošiljat. 75 kr.

Univerzalna čistilna sol **A. W. Bullrich-a**. Izvrstno domače zdravilo proti vsem posledicam slabega prebavljenja. 1 paket 1 gld.

Razen tukaj omenjenih izdelkov ima še vse v avstrijskih časopisih naznanjene tu- in inozemske farmacevtske specialitete in se vsi predmeti, ki bi jih ne bilo v zalogi, na zahtevanje točno in po ceni preskrbé.

Pošiljatve po pošti izvrše se najhitreje proti predpošiljavi zneska, večje pa tudi proti povzetju. **Če se denar naprej pošlje (najbolje po poštnaj nakaznici), je poštnina dosti nižja nego pri pošiljatih s povzetjem.**

Zgoraj imenovane specialitete dobivajo se tudi v Ljubljani pri **G. Piccoli-ju**.

Kremska gorčica.

Okusno pripravljene izvrstne gorčice velja sodček za poskušnjo 1 gld., sodček 5 klgr. 2 gld. 40 kr., 2¹/₂ klgr. 1 gld. 60 kr., 12 klgr. 4 gld. 50 kr. **Ženska gorčica**, sladka in voljna 2¹/₂ klgr. 2 gld. Na veliko razpošilja jako ceno

F. MICHEL

gorčična tovarna Krems N. Ö.

(5-5)

Najnižje cene.

Največji izbor.

Skrbno izdelovanje

Preobleke. Popravila.

L. Mikusch,
tovarna dežnikov,
Ljubljana, Mestni trg 15.

(11)

Prilavljena od lekarja GABR. PICCOLI-ja v Ljubljani, je uplivno zdravilo, katero krepi želodec, mehča, čisti, odpravlja zlato žilo in odganja gliste.

Sestavljena je iz zdravilnih, v rastlinstvo spadajočih snovij ter ni nikako drastično učinkujoče, marveč lahko, delovanje organov urejajoče zdravilo, katero organizmu kar nič ne škoduje, če se prav delj časa rabi.

Esenco za želodec pošilja izdelovatelj proti poštnemu povzetju v skatljah po 12 stekleniče za gl. 1 36; po 24 za gl. 2 60; po 36 za gl. 3 84; po 44 za gl. 4 26; po 55 za gl. 5 26; po 110 za gl. 10 30; po 550 za 50 gld.

Dobiva se v steklenicah po 10 kr. le v Ljubljani v lekarni „Pri angelju“, Dunajska cesta, v steklenicah po 15 kr. prodaja se skoro v vseh tujih in inozemskih lekarnah.

(60-6)

Najcenejši, najboljši, preskušen, rujavi lesni pomaz

BARTEL-ov izvirni carbolineum

se varuje trajno (16-15)

pomazane plotove, kolarnice, skladišča, vozove, gospodarsko orodje, tla itd. pred gnjilobo, glivami, oštorjenjem in žuželkami. V hlevih razkužuje.

1 kgr. zadosta za 6 kvadratnih metrov. Pregled brezplačno. Kakovost neprekošeno zanjčena. 5 kgr. 1 50 gld., 100 kgr. 16 gld. z Dunaja.

Najcenejša karbolna kislina, karbolno apno, kolomaz.

Mihael Barthel in drugovi,

kemijska tovarna v Ratisboni in na Dunaji, X. okraj, Keplergasse Nr. 20.
(Ustanovljena 1781.)

Zaloga imata brata Eberl v Ljubljani.

Domača tvrdka!

Fr. Petrič,

6 Špitalske ulice **V LJUBLJANI** Špitalske ulice 6
(poleg Lingerjeve ulice)

priporoča svojo bogato zalogo

najraznovrstnejšega modnega in kramarskega blaga,
posebej še

sukno za moške in ženske obleke

dalje močno, lepo **volneno blago dvojne širokosti** meter od 50 kr. više.

Največja izbira najcenejših robcev za na glavo svilnatih, volnenih v najrazličnejših bojah, dalje **platno, kotonina, hlačevina**, volneno blago belo in barvano.

Najnižje cene!

(10-6)

Izdajatelj: M. Kolar.

Odgovorni urednik: A. Kalan.

Tiska „Katoliška Tiskarna“.